

ница. Надѣвамъ се, вие нѣмате нищо противъ тѣзи мѣрки, господа?

— Моля, да ми се даде думата.

Всички погледи се обърнаха къмъ класния наставникъ на двѣтѣ момчета, който развълнуванъ гладѣше съ ржка зеленото сукно на масата.

— Хайде, по-бърже да свършимъ! заподканѣха нѣкои учители.

— Моля, г. Задгорски!

Директорътъ прѣмѣсти стола си по-далечъ отъ масата, кръстоса крака, наклони глава и почна да разглежда ноктетѣ си — вѣренъ знакъ, че особено силно го интересува въпросътъ.

— Всички сме съгласни съ г. директора, — почна Задгорски, — че работата е твърдѣ сериозна. Азъ, като класенъ наставникъ на двѣтѣ момчета, съмъ много заинтересованъ по нея и затова се постарахъ да събера, доколкото мога, точни свѣдѣния за тѣхъ. Азъ даже се увѣрихъ, че тѣ сж малко по-възрастни, отколкото ги знаемъ; но съмъ убѣденъ, че по природа тѣ съвсѣмъ не сж развалени, и сега даже не сж тѣй развалени, както се струва на пръвъ погледъ.

— Е, е, — засмѣха се другаритѣ му.

— Господа, моля не го прѣкъсвайте. Продължавайте, г. Задгорски.

— Не ще съмнѣние, че момчетата сж озвѣрени като вълчета; за днесъ тѣ сж оставени да правятъ каквото си щатъ. Тѣ чувствуватъ, че ги прѣслѣдватъ — и бѣгатъ отъ хората. Когато пръвъ пжтъ на сила ги доведоха въ класъ, азъ само ги сгълчахъ; втори пжтъ ги наказахъ и сега много съжалявамъ за това. Послѣдния пжтъ училищниятъ слуга сами-